

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. L.**, nar. ..., bytem N. H., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. KUZL-27455/2014, sp. zn. KUSP-27455/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 6. 2014, č. j.: KUZL-27455/2014, sp. zn. KUSP-27455/2014/DOP/Ků, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend ze dne 2. 4. 2014, č. j. MMZL 036283/2014, Sp. zn.: MMZL-108929/2013-LG-PŘ-OOSA-2088/13 (dále „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále „silniční zákon“, jehož se měl dopustit tím, že dne 23. 8. 2013, v 11:04 hod., ve Zlíně, na ulici Kvítkova, řídil motorové osobní vozidlo tovární značky Audi A4, reg. zn. 1Z2 9209, přičemž při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové

zařízení, resp. mobilní telefon) blíže nezjištěné značky, typu a barvy, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona a za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného, jako odvolacího správního orgánu, nesouhlasí, a proto podává proti tomuto rozhodnutí žalobu.

Navrhoval, aby toto rozhodnutí bylo jako nezákonné, kdy nezákonné je i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušeno.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, neboť žalobce byl uznán vinným z držení mobilního telefonu za jízdy, přičemž ve správním řízení o přestupku, nebyl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný při řízení vozidla mobil, případně telefon, nebo hovorové či záznamové zařízení za jízdy v ruce nedržel.

Z oznámení o přestupku PČR ze dne 23. 8. 2013 se podává, že PČR učinila zjištění, že žalobce při jízdě držel v pravé ruce v prostoru volantu hovorové zařízení. Jedná se o prvotní informaci o tom, co PČR skutečně při zásahu na místě zjistila. Z hlediska forenzní psychologie je prvotní výpověď nebo prvotní písemný záznam ve věci nejspolehlivějším odrazem toho, co svědek nebo jiná osoba na místě skutečně viděla. V dané věci policista sepisující záznam podává zprávu k věci pod bezprostředním dojmem, kdy ještě neměl ani čas si promyslet, jak má vypovídat, aby z toho měl osobní prospěch. Ve věci je tedy podstatné, že PČR dospěla na místě k názoru, že žalobce měl v ruce hovorové zařízení a nikoliv telefonní přístroj, což ust. § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona striktně pojmově rozlišuje. Žalobce neví, co všechno si lze pod termínem jiné hovorové zařízení představit. Žalobce rozhodně neměl důvod mít v ruce během jízdy například vysílačku a ani ji nevlastní. Z úředního záznamu PČR ze dne 23. 8. 2013, sepsaného dodatečně na služebně na osobním počítači plyne, že žalobce měl držet při jízdě telefonní přístroj. V příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 25. 9. 2013, který byl k odporu žalobce zrušen, je zase uvedeno, že žalobce držel při jízdě hovorové zařízení a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku je uvedeno, že žalobce držel v ruce hovorové zařízení, resp. mobilní telefon. Není zřejmé na základě jakých skutečností a zjištění zasahující policisté změnili své prvotní tvrzení, že žalobce držel hovorové zařízení na tvrzení, že držel telefonní přístroj. Tato náhlá změna nasvědčuje tomu, že zasahující policisté si nejsou vůbec jistí, co žalobce při jízdě držel.

Samotný správní orgán I. stupně zjistil ve svém rozhodnutí (viz str. 5 poslední odstavec) při porovnání svědeckých výpovědí zasahujících policistů, že došlo k rozkolu vztahujícím se k samotnému popisu prostoru držení mobilního telefonu. Zasahující policista pprap. J. Š. totiž podle protokolu o jednání před správním orgánem ze dne 28. 1. 2014 jako svědek vypověděl, že žalobce měl telefonní přístroj držet u pravého ucha (viz str. 7 citovaného protokolu), přičemž naproti tomu druhý zasahující policista pprap. M. B. dne 3. 3. 2014 před správním orgánem I. stupně jakožto svědek vypověděl, že žalobce při řízení držel hovorové nebo záznamové zařízení tmavé barvy v pravé ruce kousek od volantu (viz str. 5 citovaného protokolu). Oba zasahující policisté viděli žalobce při údajném deliktu současně, a to na jednu až dvě vteřiny, po dobu co kolem nich projelo vozidlo řízené žalobcem, a přesto

se nemohou jako svědci shodnout, zda držel telefonní přístroj nebo hovorové anebo záznamové zařízení, a zejména jakým způsobem.

Správní orgán I. stupně posoudil vzájemně si odporující klíčové svědecké výpovědi tak, že svědkové tj. zasahující policisté si nemusí vzhledem k časovému odstupu a k počtu řešených přestupků vybavit detaily samotného přestupkového jednání a dospěl k nelogickému názoru, že je o vině žalobce na základě porovnání odlišných svědeckých výpovědí přesvědčen s tím, že údajně korespondují s audio-videozáznamem, jenž byl pořízen policejní hlídkou v čase a místě předmětného přestupku.

Žalobce nesouhlasí s tím, aby správní orgány rozpory ve svědeckých výpovědích, zejména jsou-li tyto jediným důkazem o protiprávním jednání, přecházely s odkazem na časový odstup svědeckých výpovědí ode dne spáchání skutku. Žalobci není zřejmé, proč by měl být poškozován na svém právu, aby mu bylo protiprávní jednání řádně dokázáno jen proto, že správní orgán, který přestupek projednává, předvolá svědky až po pěti měsících ode dne údajného spáchání protiprávního jednání. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nemůže omlouvat rozpory ve svědecké výpovědi a tyto klást k tíži účastníka časovým odstupem mezi dnem skutečnosti, která nastala a dnem, kdy o této svědci poskytují svou výpověď, když tento časový odstup, na který se správní orgán odvolává, způsobil sám správní orgán. NSS již mnohokrát judikoval, že správní orgán má povinnost protiprávní jednání dokázat, jakož i, že jeho povinností je, není-li ve věci jiný, tzv. privilegovaný důkaz, předvolat svědky. První ústní jednání bylo nařízeno na den 2. 12. 2013 a svědci předvoláni nebyli. Správní orgán sám způsobil průtahy v řízení, sám předvolal svědky až s pětíměsíčním odstupem ode dne spáchání skutku a je absurdní, aby jejich rozpory ve výpovědích obhajoval právě svou nečinností. Dle názoru žalobce by svědci vypověděli rozporně i v případě, že by byli vyslýcháni jen s několikadenním odstupem ode dne údajného zjištění skutku.

Žalobce nesouhlasí s hodnocením audio-videozáznamu správním orgánem I. stupně v tom, že by po promítnutí záznamu v rámci dokazování před správním orgánem I. stupně vyplynulo, že by žalobce při řízení vozidla držel v prostoru u volantu mobilní telefon tmavé barvy. Skutkové zjištění správního orgánu I. stupně a vyhodnocení audiovizuálního záznamu jako důkazu o tom, že žalobce držel mobilní telefon, však odporuje provedenému dokazování žalovaným jako odvolacím orgánem, který z audiozáznamu pouze dovodil, že je patrné, že žalobce při řízení vozidla drží v úrovni volantu „něco“ v ruce (viz str. 3 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný jako odvolací správní orgán tedy na rozdíl od správního orgánu I. stupně vyhodnotil audio-video záznam odlišně, a to jako důkaz, že pouze žalobce držel „něco“ v ruce s tím, že nelze rozpoznat, zda se jednalo o telefonní přístroj, hovorové zařízení nebo záznamové zařízení. Podle žalobce z audio-video záznamu pouze plyne, že žalobce během jízdy něco držel v ruce a není zřetelné, co to mělo být, a v jaké ruce to vlastně držel.

Žalobce sděluje, že nedržel v dané chvíli ani mobil, ani hovorové zařízení, a ani záznamové zařízení. Žalobce pouze držel iPad, tedy zařízení, ze kterého lze např. pouštět hudba, ale nedisponuje záznamovou funkcí (ani obrazu, ani zvuku), ani funkcí hovorovou (absence GSM modulu či PTT funkce).

Podle žalobce je z videozáznamu zřejmé, že drží v ruce iPad; v žádném případě nelze ze záznamu dovodit, že žalobce drží mobil, záznamové nebo hovorové zařízení. Ze stejného

důvodu nemohli ani policisté vidět, že by žalobce držel hovorové či záznamové zařízení. Zasahující policisté ani nevypověděli, že by viděli, jak žalobce do telefonu mluví. Videozáznam prokazuje jediné dvě věci:

1. žalobce něco držel v ruce
2. svědek Š. lže, když tvrdí, že viděl žalobce držet telefon u ucha.

Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7As 102/2010-86, z něhož část citoval a uvedl: *„Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Stěžovatele lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že stěžovatel mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda stěžovatel při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce mobilní telefon, tak v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku. (...). Stěžovatel a policisté se dále neshodli v tom, zda a z jakého místa jej policisté viděli při tom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej. Jedná se přitom o klíčovou část skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Přitom při sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno např. fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědi policistů“. „Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by např. měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného“.*

Policisté nezajistili ohledání a ani fotografii údajného telefonního přístroje. PČR měla podle ust. § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, právo a v podstatě i povinnost, pokud chtěla řádně odvést svoji práci, zadokumentovat přestupek a provést ohledání věci, se kterou měl být spáchán přestupek. Žalobce má ve vozidle handsfree sadu a nemá zapotřebí jezdit po městě a zároveň přitom telefonovat mobilem. Policie se ani nesnažila zadokumentovat, zda má žalobce ve vozidle handsfree a správní orgán I. stupně dokazování rovněž nezaměřil k tomu, zda měl žalobce vůbec motiv

držet mobil v ruce při řízení vozidla. Ostatně, svědectví policistů hovoří též pro zcela odlišný skutkový průběh; zatímco svědek B. tvrdil, že žalobce držel v ruce hovorové zařízení, a to v prostoru volantu, svědek Š. tvrdil, že žalobce telefonoval. Nejde tak o nepodstatný rozdíl ve svědecké výpovědi, tedy např. zda byl telefon černý či stříbrný, nebo zda byl držen u pravého či levého ucha, ale o zcela jiné jednání žalobce a odlišný skutkový průběh (byť podléhající identické skutkové i právní kvalifikaci). Pokud se svědci neshodnou v tom, zda žalobce telefonoval, nebo pouze držel telefon v prostoru volantu, svědecká výpověď jednoznačně není věrohodná, nadto není zřejmé, z čeho vlastně svědci usoudili, že žalobce telefonoval. Svědek Š. prokazatelně lhal, neboť nemohl vidět, že by žalobce držel jakýkoli předmět u svého ucha; jeho tvrzení je vyvráceno tvrzením svědka B., jakož i videozáznamem. Svědek B. dovodil, že předmět, který žalobce držel v ruce, byl telefon, kdy ve svědecké výpovědi toliko uvedl, že „*usoudili jsme, že se jedná o mobilní telefon*“. Tedy sám svědek přiznal, že jde toliko o jeho úsudek, nikoliv o najisto postavitelnou skutečnost. Následně svědek též uvedl, proč si takový úsudek učinil, když na otázku, jak jste poznal, že předmět, který držel řidič v ruce, je mobilní telefon, uvedl, že „*dle velikosti a tvaru přístroje*“. Ano, žalobce držel iPad, který je rozměrově stejný, jako mobilní telefon, ale není hovorovým, ani záznamovým zařízením, neboť takovou funkci nemá. V tom se projevuje deficit práce policie, která měla provést ohledání věci, případně požádat žalobce o podání vysvětlení, kdy žalobce by tuto skutečnost policii sdělil. Jak vyplývá z videozáznamu z kontroly, žalobce nebyl policií tázán na to, zda souhlasí s přestupkem případně, aby uvedl nějaké skutečnosti na svou obhajobu. Žalobce byl toliko dotázán na to, zda chce zaplatit blokovou pokutu, nebo se chce hájit ve správním řízení. Žalobce, vzhledem k tomu, že jde o přestupek, za který se jako vedlejší trest zaznamenávají body do EKŘ, zvolil projednání věci ve správním řízení, byť náklady takového rozhodnutí jsou násobně vyšší než nabízená pokuta (300 Kč). Žalobce nebyl vyzván k tomu, aby se k přestupku vyjádřil, ani mu nebylo umožněno se vyjádřit písemně.

Je tu tak dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání rozsudkem podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

Ostatně, jistota policistů ohledně předmětu v rukách žalobce je poněkud zarážející s ohledem na to, po jak krátkou dobu vozidlo žalobce viděli.

V žalobě žalobce předložil výpočet doby, po kterou mohl řidič policejního vozidla vidět do kabiny vozidla žalobce tak, aby viděl řidiče. Pro výpočet byl použit půdorys kabiny vozu Škoda Octavia (policejní vozidlo); vozidlo žalobce je rozměrově obdobné, neboť jde o vozidlo stejné třídy, postavené na identickém podvozku. Počátkem pozorování byl moment, kdy se do zorného pole řidiče policejního vozidla (jehož výhled byl omezen vozidly zaparkovanými po jeho stranách), dostala pozice hlavy vozidla žalobce. Konečným bodem pozorování je zase moment, kdy se pozice řidičovy hlavy dostala ve výhledu za sloupek B vozidla žalobce. Vzdálenost vozidla byla v protokolu o výsledku svědka uvedena jako přibližně 3 metry. Tyto byly tedy vyneseny jako vzdálenost masky chladiče vozidla policie k ose vozidla obviněného. Jednoduchým výpočtem bylo zjištěno, že v případě, že by se vozidlo obviněného pohybovalo rychlostí 30 km.h^{-1} , pak by vzhled do kabiny vozidla žalobce byl možný po dobu 0,3 sekundy. Pokud by rychlost vozidla byla 50 km.h^{-1} , pak by taková doba byla 0,18 sekundy. Pokud by byla vzdálenost 3 metry uvažována od masky chladiče k plechu dveří, pak by byly časy 0,4, resp. 0,24 sekundy. Z toho jasně vyplývá, že policisté

nemohli zřetelně vidět předmět, který žalobce držel v ruce a jejich tvrzení, že se jednalo o mobilní telefon, nemůže mít žádný reálný základ; též s přihlédnutím k tomu, že po zastavení žalobce žádný telefon v jeho ruce neviděli.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, jelikož trpí podstatnou vadou a to, že popis skutku ve výroku rozhodnutí neobsahuje dostatečné určení. Popis skutku podle teorie a praxe správního trestání, stejně jako ustálené judikatury, musí být určitý a nezaměnitelný. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně identifikováno pouze jako obec Zlín, ulice Kvítkova, což nestačí, zvláště pokud je tato ulice podle mapy dlouhá minimálně 810 metrů. Místo protiprávního jednání mělo být určeno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně konkrétněji, a to např. souřadnicemi GPS nebo např. údajem o čísle popisném objektu, před kterým mělo dojít k protiprávnímu jednání.

V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4As 28/2010-56, kde NSS v posuzované věci dospěl k názoru, že specifikace místa v napadeném rozhodnutí správního orgánu, které bylo specifikováno jako „*na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek*“, bylo nedostatečné: „*V první řadě je třeba správnímu orgánu vytknout, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla*“.

Zmíněný deficit přímo zasahuje práva žalobce, neboť místo spáchání skutku je stejně chybně vymezeno v rozhodnutí, jako v příkazu, tj. prvním úkonu správního orgánu, kterým bylo zahájeno řízení. V řízení se žalobce nemohl efektivně hájit a vyjádřit se k obvinění a tvrzením svědků, neboť mu nebylo zřejmé, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, a ani nebylo přezkoumatelné, zda vůbec svědci mohli vidět to, co tvrdili, že viděli.

Z výroku rozhodnutí není zřejmé, kde se měl žalobce protiprávního jednání dopustit, neboť prostor (téměř kilometr dlouhé ulice), kde k protiprávnímu jednání mělo dojít, není konkrétněji vymezen, dokonce ani není zřejmé, kterým směrem měl žalobce jet. Rozhodnutí je tak nesrozumitelné a zároveň nepřezkoumatelné, neboť není seznatelné, zda policisté skutečně mohli vidět to, co tvrdí, že viděli.

Uvedený deficit dle názoru žalobce představuje důvod pro zrušení rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalobce zastává dále názor, že správní spis trpí zásadní vadou a to, že jednotlivé svědecké výpovědi zasahujících policistů, včetně úředního záznamu PČR sepsaného na osobním počítači 23. 8. 2013 a oznámení PČR o přestupku sepsaného na osobním počítači dne 23. 8. 2013, nejsou opatřeny podpisy zasahujících policistů. Správní spis tak nemůže být podkladem pro uznání vinny na straně žalobce z přestupku.

Žalobce pak zastává názor, že v průběhu řízení bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces a ústavně zaručené právo na právní pomoc před orgány veřejné správy od počátku řízení, neboť nebyl poučen o svém procesním právu nechat se zastoupit v přestupkovém řízení právním zástupcem z řad advokátů. Poučení o právu být zastoupen zmocněncem si žalobce nevyložil v průběhu správního řízení tak, že může být zastoupen

advokátem. Žalobce potřeboval v řízení kvalifikovanou právní pomoc, a pokud by ho právní orgán poučil, že zmocněncem může být i advokát, obstaral by si žalobce pomoc advokáta na vlastní náklady. Žalobce je přesvědčen, že pokud by byl v řízení zastoupen advokátem, tak by z důvodu profesionální advokátní pomoci nebyl odsouzen za přestupek.

Žalobce zastává právní názor, že nemohl být v přestupkovém řízení shledán vinným ze spáchání přestupku, neboť mu nebylo sděleno, a ani doručeno obvinění z přestupku (oznámení o zahájení řízení o přestupku) ve smyslu ust. § 67 odst. 3 zákona o přestupcích. Dle ust. § 73 odst. 1 zákona o přestupcích je občan obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon. Jaký konkrétní procesní úkon s výjimkou sdělení obvinění by to však měl být, obviněný neví a v zákoně o přestupcích a ani ve správním řádu se toto nedočetl.

Žalobci byl doručen příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 25. 9. 2013 o uložení pokuty podle ust. § 87 odst. 1 zákona o přestupcích. Ust. § 87 odst. 4 zákona o přestupcích však stanoví: „Není-li pochybností o tom, že obviněný z přestupku se přestupku dopustil a nebyla-li věc vyřízena v blokovém řízení, může správní orgán bez dalšího řízení vydat příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty (§ 13 odst. 2)“.

Žalobce zastává podle doslovného znění zákona názor, že podmínkou vyhotovení a doručení příkazu správního orgánu je sdělení obvinění z přestupku (oznámení o zahájení řízení o přestupku). Správní orgán měl tedy žalobce nejdříve obvinít z přestupku, a teprve poté mu mohl zaslat příkaz, který byl ostatně na základě odporu žalobce jako celek zrušen. Žalobce zastává právní názor, že celé přestupkové řízení, včetně rozhodnutí o spáchání přestupku a rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí o přestupku, je proti němu vedeno nezákonně, neboť mu nikdy nebylo písemně ani ústně sděleno obvinění z přestupku, ve kterém by byl popsán skutek, jehož spáchání je mu kladeno za vinu, a jaký přestupek se v tom spatřuje, a ani nebyl poučen o svých právech, jakými disponuje obviněný z přestupku. Žalobce v této souvislosti poukazuje na analogii s trestním právem procesním, konkrétně na institut sdělení obvinění ve smyslu ust. § 160 odst. 1 a násl. zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, který stanoví: „Nasvědčují-li prověřováním podle § 158 zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, rozhodne policejní orgán neprodleně o zahájení trestního stíhání této osoby jako obviněného, pokud není důvod k postupu podle § 159a odst. 2 a 3 nebo § 159b odst. 1. Výrok usnesení o zahájení trestního stíhání musí obsahovat popis skutku, ze kterého je tato osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován; obviněný musí být v usnesení o zahájení trestního stíhání označen stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě obžalovaného v rozsudku (§ 120 odst. 2). V odůvodnění usnesení je třeba přesně označit skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání“.

Žalobce nepovažuje stávající praxi správních orgánů, kdy tzv. zahájí řízení o přestupku příkazem o uložení pokuty a nikoliv oznámením o zahájení řízení o přestupku, za neslučitelnou se základními zásadami právního a demokratického státu.

Dle názoru žalobce tedy v žádném případě správní orgány neprokázaly, že by se žalobce dopustil přestupku. Nezjistily skutkový stav tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti. Žalobce držel při řízení vozidla v ruce iPad, nikoliv hovorové či záznamové zařízení. Správní orgány zcela bez důkazu dovodily, že žalobce držel hovorové či záznamové zařízení, a to jen proto, že policisté vyslovili takovou domněnku, kdy sami přiznali, že jde toliko o domněnku. Nadto svědecké výpovědi jsou nevěrohodné, neboť jsou rozporné. Správní orgány pak nevymezily přesně místo spáchání protiprávního jednání, čímž zatížili rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a žalobci podstatně ztížily možnost se hájit.

V písemném vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl:

Neprokázaný skutkový stav - chyby v dokazování

Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobní námitky žalobce jsou vnitřně rozporné. Na straně 2 žaloby v části, kde žalobce dovozuje rozdíl mezi hovorovým zařízením a mobilním telefonem, svou argumentaci žalobce opírá o oznámení přestupku PČR ze dne 23. 8. 2013. Na druhou stranu, žalobce na straně 5 žaloby zpochybňuje relevantnost tohoto oznámení přestupku s tím, že není policisty podepsáno.

Ač oznámení přestupku lze považovat za podání ve smyslu § 37 správního řádu, nelze opomenout, že přestupkové řízení je v tomto případě zahajováno z úřední povinnosti, a proto zde není důvod, proč by správní orgán I. stupně z oznámení přestupku nemohl vycházet. Kromě relevantnosti oznámení přestupku žalobce zpochybňuje i možnost použití svědeckých výpovědí policistů s tím, že nejsou podepsány (str. 5 žaloby). Toto jeho tvrzení se však nezakládá na pravdě, jak je ze spisového materiálu zřejmé, protokoly o svědeckých výpovědích obou policistů jsou vždy podepsány vypovídajícím policistou, oprávněnou úřední osobou i zmocněncem žalobce, který byl výslechu přítomen.

K rozdílu mezi hovorovým zařízením a mobilním telefonem uvedl, že hovorové zařízení je pojem se širším významem, který v sobě zahrnuje mimo jiné i mobilní telefon a další telefonní přístroje. O tom svědčí i přesná dikce ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*“. Ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona pak normuje, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Lze tedy uzavřít, že mobilní telefon je hovorovým zařízením a současně telefonním přístrojem. Skutečnost, že kromě mobilního telefonu existují i jiná hovorová zařízení, která ani nemusí být telefonními přístroji, např. vysílačky nebo hračky, není v projednávané věci naprosto podstatná.

Dále uvedl, že **v žalobě je to poprvé, co žalobce uvádí, že v ruce držel iPad**. Oba policisté se shodli, že žalobce při silniční kontrole neuváděl, že by v ruce držel nějaký jiný předmět, do oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil a odmítl jej i podepsat. V průběhu řízení v prvním stupni zmocněnec žalobce tvrdil, že žalobce během jízdy netelefonoval a rozhodně v pravé ruce nedržel hovorové zařízení. Svědka pprap. Š. se zmocněnec žalobce otázel, co může říci k tomu, že žalobce držel v ruce gelovací ledovou kostku na pravé tváři.

Pokud žalobce držel v ruce iPad, je minimálně neobvyklé, že toto nesdělil policejní hlídce již na místě policejní kontroly, neuvedl to ani ve svém písemném vyjádření k přestupku. Jestliže by toto tvrzení žalobce bylo pravdivé, nabízí se otázka, proč s tímto zmocněncem žalobce neseznámil správní orgán a na místo toho operoval gelovací ledovou kostkou, i proč toto naprosto opomněl v odvolání. A co víc, jak uvedl NSS ve svém rozsudku č. j. 2 As 52/2011-47 ze dne 21. 9. 2011, uplatnění této verze příběhu již v průběhu silniční kontroly je naprosto zásadní pro posouzení její pravdivosti, jde i o naprosto přirozenou reakci člověka, který bezpečně ví, že se žádného přestupku nedopustil. Uvedení této verze kdykoli později (v tomto případě až v podané žalobě) činí dle NSS takovýto procesní postup nedůvěryhodným.

Následky pasivity obviněného ve správním řízení shrnuje NSS v rozsudku ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2As 56/2007: „*Při hodnocení zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného je třeba vycházet z toho, že správní řád č. 500/2004 Sb. přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád č. 71/1967 Sb. Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno - s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Pozornost, kterou musí odvolací orgán věnovat základním zásadám správního řízení, by v sobě jistě zahrnovala i vyvození důsledků z porušení procesních předpisů, za které je třeba považovat i nedostatek doručení předmětných písemností. Tento přezkum nad rámec odvolacích námitek však předpokládá, že takové vady jsou ze spisu zjevné.*“ Nutnost aktivity účastníka řízení akcentují také další rozsudky NSS, např. rozsudek ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2As 25/2007 nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2009 č. j. 9As 54/2008, který výslovně uvedl: „*Odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek.*“

Žalovaný tak má za to, že postupoval v souladu se zásadou oficiality a správně zjistil skutkový stav na základě podkladů, které měl v době rozhodování k dispozici.

Žalovaný se taktéž pozastavuje nad tvrzením žalobce, že z videozáznamu je zřejmé, že v ruce drží iPad (strana 3 žaloby, poslední odstavec), když jen dva odstavce výše žalobce konstatuje, že z videozáznamu pouze plyne, že žalobce během jízdy něco držel v ruce, není však zřetelné, co to mělo být.

Žalovaný neshledává nelogickým postup policistů, když telefon, který viděli na sedadle vozidla, nevyfotografovali. Fotografie mobilního telefonu ležícího na sedadle vozidla totiž ještě nedokazuje, že tento telefon žalobce držel v ruce při řízení vozidla několik okamžiků před policejní kontrolou. Toho jsou si policisté dobře vědomi, proto bylo logické tuto fotografii nepořizovat, ani to nebývá obvyklou praxí. Opačný postup by se naopak žalovanému jevil ze strany policistů jako neobvyklá horlivost. Navíc právě to, že mobilní telefon nebyl vyfocen, přispívá k věrohodnosti svědecké výpovědi policisty pppap. M. B., když dokázal popsat barvu i tvar mobilního telefonu, aniž by ho později ještě viděl, a vyloučil také záměnu s jiným předmětem.

Není pravdivý dojem, jenž se snaží vyvolat žalobce, že si policisté nebyli jisti, zda žalobce v ruce držel mobilní telefon, ani žádnou takovou pochybnost nepřipustili. Oba

policisté si byli naopak jisti, že žalobce v ruce držel mobilní telefon, svědek B. tento telefon popsal včetně jeho umístění, vyloučil jeho záměnu s jiným předmětem a jeho výpověď korespondovala i s pořízeným videozáznamem. Ačkoli se tedy policisté rozcházel ve způsobu držení mobilního telefonu, toto ujasnil pořízený videozáznam.

Z videozáznamu je taktéž patrná rychlost vozidla žalobce, svědek B. nadto vypověděl, že přestupkové jednání viděl, již když žalobce přijížděl zleva, v úhlu cca 45 stupňů, a poté projížděl přímo před nimi. Tento svědek také uvedl, že měl sedadlo kvůli obsluze fotoaparátu na palubní desce posunuto co nejvíce dopředu. Jako vodítko pro posouzení, zda bylo prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku, z něhož byl obviňován, žalovaný použil rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7As 83/2010: „*Vina stěžovatele může být za daných okolností prokázána pouze tak, že se správní orgán bude moci spolehnout na to, že alespoň jeden z policistů skutečně v rozhodný okamžik viděl, že stěžovatel drží cosi u svého ucha (podle výpovědi policistů levého), a že to, co drží, je mobilní telefon. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý policistů něco takového vůbec vidět mohl. To předpokládá, že oba policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu stěžovatele, že vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (sloupků mezi okny každého z vozidel, údajných neprůhledných skel za kabinou vozidla stěžovatele apod.) telefonujícího stěžovatele mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v levé ruce, je opravdu mobilní telefon*“.

Na základě provedeného dokazování bylo jasné vzájemné postavení vozidel, rozhledové podmínky policistů, policista B. si byl jist tím, že obviněný držel telefon tmavé barvy, přičemž později již telefon obviněného neviděl, takže je vyloučeno, že by si barvu telefonu vybavil na základě pozdějšího zjištění. Byl-li si tedy pprap. B. natolik jist, že to, co viděl, byl skutečně mobilní telefon, žalovaný o tom neměl důvod pochybovat, a to ani ve světle dalších důkazů. Ačkoli je pravda, že prokázání viny žalobce nelze stavět na výpovědi pprap. J. Š., jeho výpověď tak sice nepotvrzuje výpověď pprap. B., ale ani ji nepopírá.

Žalovaný upozornil na závěry rozsudku NSS, č. j. 7As 102/2010, na něž odkazuje žalobce, uvádí, že byly již několikrát korigovány novějšími rozsudky téhož soudu. V rozsudku č. j. 8As 100/2011-70 došel NSS k tomuto závěru, že „*Pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*“.

V tomto směru je možno také citovat z rozsudku NSS, č. j. 9As 139/2012-30: „*Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby*

správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přiklonil k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal“.

Posledně citovaný rozsudek velmi výrazným způsobem (opět) usměrnil již vcelku bohatou rozhodovací činnost NSS ohledně přestupků souvisejících s držením hovorového nebo záznamového zařízení při řízení vozidla, kdy mj. tento soud došel k závěru, že potřeba popisovat design telefonu, jeho barvu, atd. k tomu, aby bylo možno rozhodnout o vině tímto typem přestupku, rozhodně nevystává. V projednávaném případě je situace o to jednodušší, že poloha pravé ruky s mobilním telefonem je patrná i na pořízeném videozáznamu a policista B. byl schopen mobilní telefon popsat, aniž by jej poté viděl.

Premisa o zásadní hodnověrnosti policisty nebo strážníka tedy bude zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči, naprosto ničím nezdůvodněnou a nanejvýš rozsáhlou a důkladnou kontrolou řidiče poté, co ten odmítne vyřídit přestupek v blokovém řízení, atp., jako tomu bylo např. v rozsudku NSS, č. j. 7As 83/2010-67. Tedy ani mírná logicky vysvětlitelná nekonzistence výpovědí policistů či jejich obdobně nevýznamný nesoulad s prvotní dokumentací věrohodnost jimi prezentované verze příběhu nesnižuje.

Nezákonné rozhodnutí - nedostatečné určení místa spáchání přestupku

K této žalobní námitce žalovaný uvedl, že s žalobcem lze souhlasit v tom smyslu, že popis skutku musí být určitý. Žalovaný se však domnívá, že tomu tak v uvedeném případě bylo, pokud bylo místo skutku popsáno městem a ulicí, na které k němu došlo. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že zákaz držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení při řízení vozidla, která je obsažena v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, je zákazem obecným vyplývajícím přímo z právní úpravy, není omezen jen na určité konkrétní místo vymezené dopravní značkou, ale platí všude. Proto pro určení toho, zda určité jednání je či není přestupkem, není zapotřebí naprosto přesně a do detailu vymezovat místo, kde k přestupku došlo, jak je tomu např. v případě porušení nejvyšší dovolené rychlosti, kde konkrétní nejvyšší povolenou rychlost vymezuje dopravní značka. Jinými slovy, **toto jednání je přestupkem, ať už se stalo kdekoli**, důležité je, že bylo prokázáno, že k držení hovorového zařízení došlo při řízení vozidla. Rozsudek NSS č. j. 4As 28/2010, na který odkazuje žalobce, řešil vymezení místa spáchání přestupku právě s ohledem na překročení nejvyšší povolené rychlosti, tedy dopadá na skutkově jinou situaci.

Zároveň nelze dovozovat, že není seznatelné, zda policisté skutečně mohli vidět to, co popsali, neboť rozhledové poměry policistů jsou dostatečně patrné z pořízeného videozáznamu, stejně jako směr jízdy vozidla žalobce, policisté své stanoviště popsali a zakreslili do přiložených mapek.

Namítané zkrácení žalobce na jeho právech při vedení správního řízení - žalovaný uvedl:

Žalovaný považuje za mylný názor žalobce, že nemohl být shledán vinným ze spáchání přestupku, neboť mu nebylo sděleno obvinění z přestupku. Shledal-li správní orgán I. stupně, že dle jeho názoru byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve formě příkazu, byl tento příkaz prvním úkonem v řízení (§ 87 odst. 1 zákona o přestupcích výslovně uvádí, že k vydání příkazu dochází „bez dalšího řízení“) a oznámení o zahájení řízení se zde z povahy věci neuplatnilo.

Žalobce dále namítá údajné zkrácení na svých procesních právech, neboť poučení o právu být v řízení zastoupen zmocněncem si nevyložil tak, že může být zastoupen i advokátem. Tuto žalobní námitku žalovaný považuje vyloženě za úsměvnou, neboť ač to není ze správního spisu patrně, žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že **žalobce je nositelem vysokoškolských titulů JUDr. et Mgr.** a právu se navíc aktivně věnuje, neboť je v současnosti soudním exekutorem exekutorského úřadu Praha 4, když předtím působil jako exekutorský kandidát ve Zlíně. Aniž by žalovaný chtěl jakkoli zpochybňovat právo žalobce být ve správním řízení zastoupen advokátem, domnívá se, že žalobce netuší, že ve správním řízení může být zastoupen advokátem, by znamenalo pochybovat o kvalitě jeho vzdělání nebo jeho rozumu, což žalovanému přijde nedůstojné.

Žalovaný se nemůže zbavit dojmu, že žalobce žalobu nepodal proto, že by byl skutečně přesvědčen o tom, že se žádného přestupku nedopustil, resp., že by byl postupem žalovaného nějakým způsobem zkrácen na svých právech, ale že ji podal pouze proto, že to prostě a jednoduše možné je.

Ze správního spisu správního orgánu I. stupně byly zjištěny tyto skutečnosti:

Ve spise se nachází úřední záznam vypracovaný Policií ČR, oddělení ve Zlíně, dne 23. 8. 2013, tedy v den, kdy mělo k přestupkovému jednání žalobce dojít a z tohoto úředního záznamu vyplývá, že dva policisté J. Š. a M. B. vykonávali dohled nad BESIP, a to ze služebního motorového vozidla zaparkovaného mezi vozidly před domem, kdy směrem od centra města Zlína k odbočce na ulici Díly III. přijíždělo osobní motorové vozidlo, jehož řidič držel při jízdě po ulici Kvítková v pravé ruce v prostoru u volantu telefonní přístroj. Z tohoto důvodu bylo vozidlo zastaveno na ulici Tř. T. Bati ve Zlíně, řidič vozidla byl vyzván k předložení dokladů předepsaných k provozu a řízení motorového vozidla, kdy výzvě vyhověl a byl v něm ztotožněn J. L., narozený ... Uvedeno, že byl poučen o tom, jakého přestupkového jednání se dopustil s tím, že bylo uvedeno, že přestupek byl hlídkou spolehlivě zjištěn, byl pořízen videozáznam a přestupek byl spatřen za dobrých světelných a povětrnostních podmínek ze vzdálenosti do 3m. Vozidlo přestupce mělo v den kontroly čistá, dobře průhledná skla. Řidič byl ve vozidle sám.

Pod tímto uvedeno pprap. M. B., vrchní asistent a pprap. J. Š., vrchní asistent.

Je pravdou, že pokud jde o úřední záznam, u uvedených jmen policistů, jejich vlastnoruční podpisy nejsou.

Ve spise se pak nachází oznámení přestupku vypracované policií ve Zlíně dne 23. 8. 2013, v němž uvedeno, že žalobce se dopustil následujícího jednání - dne 23. 8. 2013 v 11:00 hod. při řízení motorového vozidla (bylo popsáno a uvedena jeho registrační značka)

a jízdě po ulici Kvítkova, Zlín, držel v pravé ruce v prostoru volantu hovorové zařízení. O skutku pořízen videozáznam. Řidič byl ve vozidle sám. Uvedeno, že kontrolu provedl policista pprap. M. B. a číslo služebního průkazu s tím, že řešení přestupku byl přítomen pprap. J. Š. a rovněž uvedeno číslo služebního průkazu. V kolonce vyjádření řidiče není uvedeno nic, není tam ani jeho podpis, dopsáno však policistou B., že řidič odmítl podepsat.

Dne 25. 9. 2013 vydal Magistrát města Zlína, odbor občansko-správních agend příkaz, v němž uznal žalobce vinného tím, že dne 23. 8. 2013 v 11:00 hod. ve Zlíně na ulici Kvítková, směrem od centra Zlína k odbočce na ulici Díly III., při řízení motorového vozidla tov. zn. Audi A4, reg. zn. 1Z2 9209, během jízdy držel v pravé ruce hovorové zařízení, kdy svým jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona.

Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J., kterému udělil plnou moc a v tomto odporu je uvedena pouze jedna věta, a to „*podávám odpor*“.

Dne 16. 10. 2013 bylo J. L. zasíláno sdělení, v němž bylo uvedeno, že Magistrát města Zlína je věcně i místně příslušným správním orgánem k provedení řízení dle přestupkového zákona a žalobce byl poučován ve smyslu ust. § 33 a násl. správního řádu týkající se zastoupení na základě plné moci, tedy byl poučen, že v řízení si může zvolit zmocněnce.

Dne 5.11.2013 byl obviněný z přestupku předvolán k ústnímu jednání prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. na den 2. 12. 2013.

Ve spise se pak nachází úřední záznam z data 2. 12. 2013, kdy z něho je patrné, že tohoto dne se omlouval z nařízeného jednání.

3. 12. 2013 byl vypracován úřední záznam o tom, že zmocněnec žalobce Ing. J. přišel nahlédnout do správního spisu a uvedeno, se kterými listinnými důkazy byl seznámen.

Další předvolánka obviněného k ústnímu jednání prostřednictvím jeho zmocněnce byla zasílána 16. 12. 2013 na den 28. 1. 2014. Na tento den byli předvoláni i svědkové pprap. J. Š. a pprap. M. B.

Jeden z těchto svědků, a to pprap. M. B. se z nařízeného jednání omluvil.

K nařízenému ústnímu jednání tohoto dne se dostavil druhý z předvolaných svědků pprap. J. Š., u tohoto jednání byl dále přítomen zmocněnec žalobce Ing. J. a svědek byl vyslýchán po poučení dle § 55 správního řádu. Svědek mimo jiné uvedl, že 23. 8. byli s kolegou pprap. B. ve služebním vozidle, které bylo zaparkováno na ulici Kvítková ve Zlíně, u domu č. 4188. Prováděli zde dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu se zaměřením na přestupky držení hovorového zařízení za jízdy a nepřipoutání bezpečnostním pásem. Před nimi projelo vozidlo Audi, kdy toto jelo od centra města, směrem k hotelu Sole. Řidič tohoto vozidla držel v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj. Toto jednání bylo zachyceno služební videokamerou umístěnou na palubní desce služebního vozidla. Z tohoto důvodu následně výše uvedené vozidlo zastavili a řidiče vyzvali k předložení dokladů

potřebných pro řízení motorového vozidla. Příslušné doklady řidič předložil. Po zastavení byl řidič vyzván, aby vystoupil z vozidla a následoval hlídku za jeho vozidlo. Tam řidiči sdělili důvody jeho zastavení, a z čeho je podezřelý. Poučili jej, že jestli s přestupkem souhlasí, může hlídka věc řešit blokovou pokutou, a pokud nesouhlasí, bude věc postoupena k projednání správnímu orgánu. Obviněný z přestupku se zeptal, jestli jsou za tento přestupek body, a když mu odpověděli, že ano, požadoval oznámení ke správnímu orgánu. Tato komunikace byla také zaznamenána služební videokamerou, umístěnou na uniformě. Neví již, jestli byla na uniformě jeho nebo na uniformě pana B. Poté bylo sepsáno oznámení o přestupku, které bylo předloženo k nahlédnutí panu L. Ten byl poučen, že po nahlédnutí se může do oznámení přestupku vyjádřit. Poté panu L. doklady vrátili, tedy ty, které předložil a řidič pak pokračoval ve své jízdě dál.

Uvedl dále, že služební vozidlo bylo zaparkováno mezi vozidly na ulici Kvítková ve Zlíně, výhled z vozidla měli směrem na ulici Kvítková. Stáli přibližně 3m od vozidla přestupce. Služební vozidlo nemělo tonovaná skla, a ani vozidlo žalobce. Dále pak svědek uvedl na dotaz, že žalobce držel telefonní přístroj v pravé ruce u pravého ucha. Svědek si není jistý, jestli gestikuloval. K záměně s jiným předmětem nemohlo dojít. Je si jistý, že jmenovaný držel telefonní přístroj. Při kontrole obviněný z přestupku policistům telefonní přístroj neukazoval, na nic se nevymlouval. Zdůraznil, že pan L. skutečně držel telefonní přístroj, svědek to poznal, když pan L. projížděl ve svém vozidle. Nevybavuje si barvu nebo přímo značku telefonu. To, že se jedná o mobilní telefon, poznal podle tvaru a vzhledu. Dále uvedl, že po tak dlouhé době nedokáže popsat, jakou měl mobilní telefon barvu. To, že viděl držet žalobce mobilní telefon, bylo vidět přes jeho čelní sklo a následně také skrz boční přední okénko u spolujezdce.

Na další dotaz dodal, že je si jistý, že to byl telefonní přístroj.

Svědek pak byl vyzván, aby na předloženém plánu zakreslil, kde stálo vozidlo policie i vozidlo obviněného z přestupku, což jmenovaný také učinil.

Další jednání správní orgán nařídil na 3. 3. 2014, kdy předvolal k jednání svědka ppprap. M. B. a předvolal k jednání prostřednictvím zmocněnce také obviněného z přestupku se sdělením, že bude u jednání prováděn výslech svědka.

K nařízenému jednání se svědek ppprap. M. B. dostavil a po poučení dle § 55 správního řádu k věci mimo jiné uvedl, že v den přestupku žalobce s kolegou ppprap. J. Š. seděli v zaparkovaném služebním vozidle na ulici Kvítková ve Zlíně. Jejich vozidlo bylo zaparkováno mezi vozidly na parkovišti po pravé straně od komunikace. Stáli přímo kolmo čelem ke komunikaci. Bylo to konkrétně u posledního podélného panelákového domu. Když dohlíží nad bezpečností a plynulostí silničního provozu se zaměřením na páčání možných dopravních přestupků, stávají obvykle tam. Všimli si, že před nimi, směrem od centra města Zlína projelo vozidlo, jehož řidič držel v pravé ruce kousek od volantu hovorové nebo záznamové zařízení tmavé barvy. Poté řidič odbočil doprava a jel směrem na ulici tř. T. Bati, kde na křižovatce odbočil vlevo směrem na Vizovice. Zde použili svědkové výstražného znamení modré barvy s nápisem „Stůj“ a zastavili po pravé straně vozovky. Řidič byl vyzván kolegou Š. k předložení potřebných dokladů pro řízení motorového vozidla, a také byl vyzván, aby z vozidla vystoupil a šel za nimi do bezpečného prostoru za své vozidlo. Tam

bylo provedeno kolegou Š. odborné měření pomocí dechového analyzátoru na přítomnost alkoholu v dechu. Jakmile bylo toto odborné měření negativní, tak řidiči poté sdělili důvod, proč byl zastaven. Řidiči sdělili, čeho se dopustil, když kolem nich projížděl. Uvedl, že standardně používá stejnou formulaci, a to tak, že řidiči řekl, že když kolem nich projížděl, tak držel v ruce hovorové nebo záznamové zařízení a tímto se dopustil přestupku, za který mu na místě udělují blokovou pokutu ve výši 300 Kč. Sdělili, že pokud s přestupkem souhlasí, je možné pokutu zaplatit na místě, nebo vypsát pokutu na místě nezaplacenou se složenkou, nebo pokud nesouhlasí, sepíše oznámení o přestupku, který bude předán na příslušný magistrát. Řidič se na místě nevyjádřil, zda na místě souhlasí nebo nesouhlasí, pouze se zeptal, zda jsou za přestupek body. Svědek mu řekl, že oni body nepřidělují, ale že v tomto případě body jsou. Následně mu bylo sděleno, že má vyčkat, až bude na místě sepsáno oznámení přestupku, které se sepíše až po předchozí lustraci v příslušných evidencích. Oznámení přestupku bylo předloženo řidiči k přečtení a byl upozorněn na veškeré důležité věci v oznámení i na možnost se do oznámení na místě vyjádřit. Toto řidič odmítl a svědek si myslí, že odmítl i podepsat. Dál věc již neřešili, řidiči vrátili veškeré doklady a jeli zpracovat administrativu. Pokud si dobře vzpomíná, tak bylo řidiči sděleno, že včetně oznámení o přestupku bude zaslán správnímu orgánu i pořízený videozáznam. Svědek uvedl, že byl pořízen videozáznam, který nebyl upravován. Byl natočen fotoaparát, který je umístěn v přední části palubové desky služebního vozidla. Jednání přestupce je natáčeno dále i na videokameru, která je umístěna na taktické služební vestě. Tuto videokameru měl svědek umístěnou na sobě.

Na dotaz, kde stálo služební vozidlo, svědek uvedl, že bylo zaparkováno na parkovišti na ulici Kvítková u domu č. p. 4188, kolmo ke komunikaci – čelně. Bylo to ve vzdálenosti přibližně 4m, svědek viděl přestupkové jednání cca 3 vteřiny. Na služebním vozidle nejsou tónovaná skla. Svědek dále pak na dotaz uvedl, že obviněný z přestupku držel v pravé ruce kousek od volantu hovorové zařízení, a to typickým způsobem, kdy se člověk dívá do telefonu. Usoudili, že se jedná o hovorové zařízení, tedy mobilní telefon. Nemohlo dojít k záměně, za řidiči vyjíždí pouze tehdy, kdy jsou si stoprocentně jisti, že se jedná o záznamové nebo hovorové zařízení. Ze své praxe ví, že pokud se nejedná o telefon nebo záznamové zařízení, tak řidiči na to během řešení přestupku sami upozorňují, což se v tomto případě nestalo. Řidič se nevymlouval na nic, svůj mobilní telefon jim neukazoval. Uvedl, že poznal, že se jedná o mobilní telefon z toho, jakým způsobem jej řidič držel a dle velikosti a tvaru přístroje. Jednalo se o telefon tmavé barvy, nejspíše černý. Byl běžného tvaru i velikosti s dotykovým displejem, rozměr kolem 15cm na výšku a 1cm do tloušťky. Dále uvedl, že viděl přestupkové jednání obviněného, když k policejnímu autu přijížděl zleva – v úhlu cca 45 stupňů, a poté přímo před nimi. Viděl tohoto řidiče přes celou šíři čelního skla. Kvůli obsluze fotoaparátu na palubní desce služebního vozidla má jako spolujezdec sedadlo posunutě hodně v přední poloze. K výhledovým podmínkám uvedl, že byly dobré povětrnostní podmínky, nebyla mlha, nepršelo, bylo denní světlo. Neuvědomuje si, jestli svítilo slunce nebo bylo pod mrakem. Hustota provozu nebyla velká, vozidla s přestupcem nejelo nějak rychle. V době spáchání přestupku na předních bočních sklech nebyla žádná zatmavující fólie. Vozidlo mělo čistá a dobře průhledná skla.

Na dotaz pak znovu uvedl, že viděl držení mobilního telefonu v uzavřené dlani v prostoru u volantu, ze které mobilní telefon vyčníval.

Celou situaci pozoroval asi 3 - 4 vteřiny.

Tento svědek byl rovněž vyzván po předložení plánu, aby zakreslil postavení vozidla policie i obviněného z přestupku, což také učinil.

Soud zde ještě uvádí, že u jednání, kdy byl vyslýchán svědek pprap. J. Š. zmocněnec obviněného uvedl, že obviněný z přestupku tvrdí, že v pravé ruce držel předmět, který mohl být tvarem podobný telefonnímu přístroji, ale ve skutečnosti to byla gelovací ledová kostka na pravé tváři. Na to tehdy slyšený svědek uvedl, že telefonní přístroj jasně a zřetelně viděli i s kolegou a obviněný z přestupku se nevymlouval na to, že by držel nějaký jiný přístroj.

Součástí policejního spisu, který je pak součástí spisu správního je i policií pořízený videozáznam, o němž policisté hovoří, a který jednání žalobce, které policisté označili za jednání přestupkové, dokumentuje.

Po provedení shora uvedených důkazů pak Magistrát města Zlína pod č. j. MMZL 036283/2014 dne 2. 4. 2014 vydali rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinného tím, že dne 23. 8. 2013, v 11:04 hod., ve Zlíně, na ulici Kvítková, řídil motorové osobní vozidlo tov. zn. Audi A4, reg. zn. 1Z2 9209, přičemž při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení, resp. mobilní telefon. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a tím se dopustil přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona a za spáchání uvedeného přestupku se mu ukládá dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve vazbě na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, pokuta ve výši 2.000 Kč a byl zavázán k povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

Správní orgán I. stupně mimo jiné v odůvodnění uvedl, že shromáždil veškeré dostupné důkazní materiály a podklady, vyhodnotil je samostatně i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán považuje tvrzení policistů za věrohodná, neboť se ve většině shodují a neobsahují žádné větší rozpory. Oba policisté popsali přestupkové jednání obviněného dosti detailně. Přestupek obviněného viděli jasně a zřetelně na vzdálenost cca 3 - 4 metry, aniž by jim ve výhledu cokoli bránilo. Obviněný držel mobilní telefon v pravé ruce, což byla ruka obviněného, která byla ve chvíli jeho průjezdu kolem policejního vozidla rukou bližší. Je proto velmi nepravděpodobné, aby policisté, kteří musí být při výkonu služby zdravotně a odborně způsobilí, nebyli schopni na takovou vzdálenost rozeznat, jaký předmět drží obviněný v ruce. Správní orgán si tedy na základě všech informací a důkazních prostředků učinil úsudek o vině obviněného. Navíc toto tvrzení obou svědků je podloženo pořízeným audio-video záznamem o předmětném přestupkovém jednání obviněného.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, v němž uvedl, že se do rozhodnutí odvolává a požaduje, aby mu správní orgán vyhotovil kompletní kopii spisové dokumentace a žádal o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, které dle něho počne běžet dnem převzetí kopie spisové dokumentace.

Správní orgán I. stupně dne 28. 4. 2014 vyzval žalobce k odstranění vad odvolání a uvedl, že dle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 téhož zákona a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje,

v jakém rozsahu ho napadá, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Téhož dne vydal správní orgán I. stupně usnesení, ve kterém žalobci stanovil dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu 5 dnů ode dne převzetí usnesení k odstranění nedostatků podání, resp. tedy konkrétně k doplnění náležitostí odvolání dle § 82 odst. 2 správního řádu, a to k doplnění toho, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo.

Výzvu i usnesení zmocněnec žalobce Ing. J. převzal osobně dne 6. 5. 2014.

Dne 16. 6. 2014 vydal ve věci rozhodnutí Krajský úřad Zlínského kraje, tedy orgán odvolací a do tohoto dne, ač již lhůta k doplnění odvolání dávno uplynula, odvolání doplněno nebylo.

Odvolání bylo doplněno a doručeno Krajskému úřadu Zlínského kraje, jak vyplývá z podacího razítka až 26. 6. 2014, tedy po vydání rozhodnutí žalovaným.

Krajský úřad Zlínského kraje vydal dne 16. 6. 2014 rozhodnutí, kdy odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně z 2. 4. 2014 potvrdil.

V odůvodnění uvedl, že podstatou projednávané věci je vyhodnocení, zda bylo prokázáno, že obviněný v době řízení motorového vozidla držel v ruce hovorové zařízení, a nikoli jiný předmět, a na základě toho mohl být shledán vinným ze spáchání uvedeného přestupku. V projednávané věci proti sobě stojí tvrzení zmocněnce obviněného, že J. L. v ruce mobilní telefon ani jiné hovorové nebo záznamové zařízení nedržel s výpovědí policistů na straně druhé, kdy oba si byli jisti tím, že obviněný v ruce držel mobilní telefon. Jejich výpovědi se však liší v tom, že zatímco podle svědka pprap. J. Š. obviněný držel telefon v pravé ruce u pravého ucha, svědek pprap. B. viděl obviněného držet mobilní telefon v pravé ruce v prostoru u volantu.

K podobné situaci se vyjádřil také NSS v rozsudku č. j. 9As 139/2012-30 ze dne 20. 3. 2013:

„Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít apriori vyšší váhu než jiný. Míra pravděpodobnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou např. fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přiklonil k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporů se vypořádal (bližší viz rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2016, č. j. 6As 47/2005-84)“.

Při hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti vyšel odvolací správní orgán především z videozáznamu pořízeného policisty, neboť se jedná o důkaz neovlivněný subjektivním vnímáním události. Z videozáznamu je patrné, že vozidlo obviněného projelo velmi blízko kolem služebního vozidla policistů, v přímém výhledu do vozidla jim nebránila žádná překážka, výhledové podmínky policistů do stran však z videozáznamu nejsou seznatelné. V době přestupku panovalo pěkné počasí. Okna vozidla obviněného nebyla dodatečně zatónována. Obviněný jel ve vozidle sám. Odvolací správní orgán si videozáznam při jeho přehrání zastavil v okamžiku, kdy vozidlo obviněného projíždělo kolem hlídky, tj. v páté minutě. Na videozáznamu je patrné, že obviněný levou rukou objímal volant, dlaň měl položenou na jeho horní části, pravou ruku měl před volantem v úrovni hrudníku a držel v ní tmavou věc, na kterou se díval. Bohužel videozáznam není pořízen v takové kvalitě, aby šlo rozlišit, o jakou věc se konkrétně jedná. To ovšem neznamená, že by nebylo možné přestupkové jednání obviněného prokázat na základě svědeckých výpovědí. Lidské oko má totiž většinou lepší rozlišovací schopnost, než technické záznamové prostředky.

S videozáznamem koresponduje výpověď svědka B. v celém rozsahu, který si navíc byl jist, že se jednalo o mobilní telefon, a upřesnil některé detaily jeho vzhledu, naopak v rozporu s ní je výpověď svědka Š. Vzhledem k rozporům s videozáznamem ohledně polohy pravé ruky obviněného svědecká výpověď J. Š. neprokazuje spáchání přestupku obviněným a lze ji použít toliko k prokázání pozice služebního vozidla hlídky a k průběhu silniční kontroly obviněného. V těchto případech již svědecká výpověď J. Š. s videozáznamem koresponduje. Nicméně v oznámení přestupku sepsaném na místě samém je pprap. Š. také uveden, tento dokument sepsaný ještě před zahájením správního řízení však není součástí důkazního materiálu.

Verze prezentovaná obviněným, resp. jeho zmocněncem, nemá oporu v dalších důkazech. Oba zasahující policisté se shodli v tom, že obviněný se na místě kontroly proti přestupku, z něhož byl podezříván, nijak nebránil, pouze se zeptal, zda jsou za přestupek body. Toto je podpořeno také videozáznamem, na kterém je zaznamenáno, že poté, co policista obviněnému předestřel možnosti řešení přestupku, první, co obviněný pronesl, byla otázka: „*Body tam budou?*“, a když zjistil, že ano, požádal o postoupení věci do správního řízení. Takováto prvotní reakce není přirozená člověku, který bezpečně ví, že přestupek nespáchal. Obviněný spáchání přestupku při silniční kontrole ani později nerozpokořoval, do oznámení přestupku se nevyjádřil, a ani jej nepodepsal. Tvzení zmocněnce, že obviněný si měl u tváře držet gelovou ledovou kostku, odvolací správní orgán považuje pouze za procesní taktiku zmocněnce obviněného při vedení výslechu policisty pprap. J. Š. Zmocněnec se totiž o této gelové ledové kostce zmínil právě až při kladení otázek policistovi, ačkoliv toto mohl zmínit již ve své výpovědi k věci nebo obviněný kdykoliv dříve (srov. rozsudek NSS č. j. 1As 52/2011-47 ze dne 21. 9. 2011).

Odvolací správní orgán se dále zabýval rozpory ve výpovědích policistů, které se týkaly rozdílně naznačeného místa, kde mělo stát služební vozidlo, v pláncích, které jsou součástí spisu. Tento detail nicméně odvolací správní orgán vyhodnotil jako nepodstatný. Oba policisté se shodli na tom, že k přestupku došlo ve Zlíně na ulici Kvítková, policejní vozidlo stálo na parkovišti u domu č. p. 4188, jejich výhledové podmínky jsou zachyceny na videozáznamu, přesné určení jejich postavení z hlediska dokazování rozhledových podmínek tedy není třeba.

Odvolací správní orgán tak konstatuje, že správním orgánem byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Odvolací správní orgán má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem, videozáznamem, výsledkem zmocnění obviněného a výsledkem svědků pprap. M. B. a pprap. J. Š.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně dospěl po zhodnocení důkazů obsažených ve správních spisech k závěru, že zjištění a zhodnocení skutkového stavu bylo v souladu s ust. § 3 správního řádu, tedy že byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Krajský soud v Brně stejně tak jako správní orgány se opíral při hodnocení skutkového stavu zejména o výpovědi svědků, policistů B. a Š. a pořízený audio-video zázname, který shlédli také soud, protože je součástí správního spisu.

Oba policisté totiž shodně uvedli, kde pozorovali vozidlo žalobce, po které ulici žalobce jel a odkud kam (tedy směr jeho jízdy). Oba zcela shodně uvedli, jak dlouho žalobce pozorovali, v jaké vzdálenosti žalobce pozorovali od jeho vozidla, jakou rychlostí žalobce jel, oba také shodně uvedli, že skla ve vozidle policie i ve vozidle žalobce byla čirá, nebyla tedy zatmavená, a to přesto, že policisté byli vyslýcháni každý v jiný den, a protože jejich výpovědi nejsou úplně shodné, je tedy evidentní, že policisté vypověděli, to co svými smysly vnímali, tedy co v den, kdy k přestupku došlo, viděli, a že se tedy na tom, jak budou vypovídat, rozhodně nedohodli.

Oba policisté také zcela shodně uvedli, že viděli, že žalobce držel při jízdě v pravé ruce mobilní telefon, v tomto směru žádné pochybnosti neměli, když policista B. také u výsledku popsal, jak mobilní telefon žalobce vypadal, přičemž ho viděl pouze jednou, a to v den přestupkového jednání, později ho už nikdy neviděl.

Soud uvádí, že vzhledem k tomu, že se jednalo o běžnou silniční kontrolu, jak shodně uvedli oba svědkové, nebylo ničím prokázáno, že na výsledku přestupkového jednání by měli nějaký zájem, nevyplývalo, že by s žalobcem jednali nějakým šikanózním způsobem, nebo že by vyvíjeli přehnanou horlivost. Sami uvedli, že žalobce s nimi jednal slušně, žalobce neznali, není tedy sebemenší důvod pochybovat o tom, že policisté nejednali zaujatě, a že by chtěli za každou cenu obvinít z přestupku nevinného člověka.

Oba také shodně uvedli, a soud to pokládá i za zcela logické, že žalobce by se nebránil zaplatit pokutu 300 Kč, pokud by s ním věc byla vyřízena v blokovém řízení, tomu se bránil pouze z toho důvodu, že se zeptal, zda tento přestupek je také „bodově“ hodnocen, a když mu policisté sdělili, že za uvedený přestupek jsou i „body“, které oni sice nepřidělují, je logické,

že žalobce se začal přestupkovému jednání bránit v tom smyslu, aby bylo vyřízeno na místě v blokovém řízení, neboť nechtěl ztratit „body“.

Je sice pravdou, že policisté, vyslýchání jako svědkové, se neshodli v tom, v jakém místě žalobce držel mobilní telefon.

Oba uvedli, že to bylo v pravé ruce, svědek Š. však uvedl, že to bylo u pravého ucha a svědek B. uvedl, že řidič držel telefon v pravé ruce kousek od volantu.

Soud zde uvádí, že toto nepokládá, stejně tak jako správní orgány, za zásadní rozpor ve svědeckých výpovědích uvedených svědků, neboť k přestupkovému jednání mělo dojít 23. 8. 2013, přičemž svědek Š. byl vyslýchán 28. 1. 2014 a svědek B. 3. 3. 2014, tedy oba se značným časovým odstupem od přestupkového jednání žalobce, když v mezidobí je zcela jasné, že uvedení policisté řešili vícero přestupkových jednání řidičů a s takovýmto časovým odstupem si nemuseli na každý jednotlivý detail vzpomínat. Z toho, co oba uvedli, je však zcela zřejmé a v tom se shodli, že mobilní telefon držel žalobce v pravé ruce, a svědek Š. se již nemusel v takovém časovém odstupu a s ohledem na řešené přestupky v mezidobí, zcela nájisto upamatovat, zda to bylo v oblasti volantu nebo výše, u pravého ucha.

Toto však není tak zásadní rozpor ve výpovědi uvedených svědků, který by mohl způsobovat jejich nevěrohodnost, a to zejména s ohledem na skutečnost, že ve spoustě ostatních věcí týkající se přestupkového jednání (a které soud jmenoval) se zcela jednoznačně shodli. Navíc pak výpověď svědka B. byla zcela jednoznačně podpořena i audio-video záznamem založeným ve správním spise, z něhož je viditelné, že žalobce „něco“ drží v pravé ruce kousek od volantu, i když na videozáznamu není zcela zřetelně vidět, a to pro kvalitu videozáznamu, zda se nájisto jedná o mobilní telefon.

To, že se jedná mobilní telefon, však zcela jednoznačně vyplývá z výpovědi obou policistů, svědků a navíc je toto i podpořeno prvotním úředním záznamem policie z 23. 8. 2013, kde policisté uvedli, že žalobce držel v prostoru u volantu telefonní přístroj, když toto v den přestupkového jednání takto uvedli oba policisté a v oznámení přestupku z téhož dne pak hovoří o tom, že držel v pravé ruce v prostoru volantu hovorové zařízení.

V den přestupkového jednání žalobce tedy oba policisté uvedli, že žalobce držel „v prostoru u volantu“, tedy bezprostředně po přestupkovém jednání se oba shodli na tom, že telefon držel žalobce v prostoru u volantu.

Žádný zásadní rozpor není v tom, že v jednom případě – úřední záznam – uvedli telefonní přístroj a v druhém případě - v oznámení přestupku, uvedli hovorové zařízení, neboť mobilní telefon je zajiště hovorovým zařízením.

Soud pak uvádí, že naopak zpochybňuje stanovisko žalobce, který poté, kdy ho policisté zastavili a sdělili mu, z jakého přestupkového jednání je viněn, pokud by nebylo pravdou, že držel mobilní telefon, tuto skutečnost by určitě sdělil policistům již na místě, tedy k přestupku by se vyjádřil, což žalobce neučinil a bylo by zcela logické, že pokud by mobilní telefon v ruce nedržel, že by se tomu již na místě bránil, když nic takového se nestalo.

Naopak, u ústního jednání dne 28. 1. 2014 zmocněnec žalobce Ing. J. uvedl, že žalobce tvrdí, že v pravé ruce držel předmět, který mohl být tvarem podobný telefonnímu přístroji, ale ve skutečnosti to byla gelovací ledová kostka na pravé tváři a v žalobě pak žalobce uvedl, že držel iPad, který je rozměrově stejný, jako mobilní telefon, ale není hovorovým, ani záznamovým zařízením, neboť tuto funkci nemá.

V tomto směru sám žalobce v jednom případě prostřednictvím svého zmocněnce uvádí, že držel v pravé ruce gelovací kostku, a to u pravé tváře a v druhém případě, později v žalobě uvádí, že držel iPad.

Z tohoto je tedy jednoznačně zřejmé, že tvrzení žalobce jsou tvrzeními účelovými, kdy žalobci sice nepopírá, že „něco“ v pravé ruce při jízdě držel, avšak ani se neshodne, co to bylo, když jeho tvrzení, jak soud uvádí, jsou rozporuplná.

Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě v pravé ruce v prostoru u volantů mobilní telefon, přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat, zvláště pak policista B., který jak uvedl, v důsledku obsluhy kamery, měl sedadlo posunuto více dopředu, tedy blíže k přednímu sklu, když výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré s ohledem na úhel, ze kterého žalobce viděli a s ohledem na čirá skla vozidel a dobré počasí.

Skutkový stav byl tedy zjištěn náležitě a i dle názoru soudu není pochyb o tom, že žalobce se přestupkového jednání, které se mu klade za vinu, dopustil.

Pokud jde o další žalobní námitky, ani jedna z těchto dalších námitek důvodná není.

Žalobce poukazuje na to, že pokud jde o místo spáchání přestupku, toto místo protiprávního jednání žalobce není dostatečně určené.

Soud se neztotožňuje se stanoviskem žalobce, neboť přestupkové jednání, kterého se měl žalobce dopustit, se zcela evidentně stalo ve městě Zlín na ulici Kvítková, což v daném případě je naprosto dostatečně popsáno místo přestupkového jednání, když žalobce ani nezpochybňuje toto místo, když pokud jde o uvedené přestupkové jednání, jehož se žalobce dopustil, je naprosto nerozhodné, zda se stalo ve městě, nebo již mimo město, na které ulici nebo její části, neboť držení za jízdy hovorového zařízení je přestupkem, ať se stane v obci nebo mimo obec. Právě pro druh přestupku, kterého se žalobce dopustil, je zcela evidentní, že místo spáchání přestupku bylo popsáno zcela dostatečně.

Pokud žalobce uvádí, že svědecké výpovědi zasahujících policistů nejsou podepsány, a proto toto nemůže být podkladem pro vydání rozhodnutí o přestupku, soud zde uvádí, že v tomto směru není tvrzení žalobce pravdivé, neboť pod výpověďmi policistů, kteří byli vyslýcháni ve správním řízení jako svědkové, jejich vlastnoruční podpis je, ten není pouze v policejním spisu, pod oznámením přestupku a úředním záznamem, když soud zde uvádí, že obsah úředního záznamu vzal pouze jako podpůrný důkaz k důkazu – výpovědi svědků ve správním řízení, kdy tento je zásadním důkazem pro zjištění skutkového stavu a pod výpovědi svědků ve správním řízení podpisy vyslýchanych svědků jsou.

Pokud pak žalobce uvádí, že nebyl řádně poučen o procesním právu nechat se zastoupit v přestupkovém řízení právním zástupcem z řad advokátů, soud zde uvádí, že žalobce řádně poučen byl a skutečně nemůže žalobce myslet vážně, že nebyl poučen o možnosti nechat se zastoupit advokátem, když žalobce sám má právnické vzdělání a sám vykonává právnickou profesi, exekutora jednoho z exekutorských úřadů, což soud zjistil. Tato námitka je tedy námitkou zcela lichou a soud se v tomto směru naprosto a doslova ztotožňuje s tím, co v tomto směru bylo uvedeno žalovaným v písemném vyjádření k žalobě.

Pokud pak jde o poslední námitku, a to tu, že správní orgán nikdy žalobce neobvinil ze spáchaného přestupku, tedy nezaslal mu oznámení o zahájení přestupkového řízení, soud zde uvádí, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se zákonem o přestupcích, a to § 87 odst. 1 a 4, kdy prvním úkonem byl vydaný příkaz a po podání odporu ze strany žalobce správní orgán v řízení pokračoval, žalobce poučil o jeho procesních právech a nařídil ve věci jednání, tedy postupoval zcela v souladu se zákonem o přestupcích, když je zcela evidentní, že již z vydaného příkazu se žalobce dozvěděl, z čeho je vinen, tedy jakého přestupkového jednání se měl dopustit.

Soud tedy uzavírá, že ani jedna z žalobních námitek důvodná není z důvodů, které v písemném odůvodnění rozsudku soud vysvětlil, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), pokud jde o úspěšného žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2015

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová